

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2013 r.,
sprawy K. D. i B. S.
oskarżonych z art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i
obrońcę oskarżonego B. .od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 25 sierpnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasacje: pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonego B. S. jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwalnia oskarżyciela posiłkowego J. P. i oskarżonego B. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 13 stycznia 2012 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 25 sierpnia 2011 r., którym K. D. został uniewinniony od dokonania zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa zakwalifikowanego z art. 158 § 2 kk w zw. z art. 158 § 1 kk, a B. S. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 156 § 1 pkt 2 kk na karę sześciu lat pozbawienia wolności – w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o nawiązce orzeczonej od B. S. na rzecz J. P., a na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od B. S. na rzecz J. P. 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasacje wnieśli: pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. P. i obrońca oskarżonego B. S.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając: „- rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie zasady bezstronności organu procesowego (art. 4 kpk), zasady „in dubio pro reo” (art. 5 § 2 kpk), jak również zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk), przez nieprzyjęcie, że zachowanie K. D. należy zakwalifikować jako wyczerpujące znamiona czynu określonego w art. 158 kk bądź co najmniej art. 162 § 1 kk oraz przyjęcie jako dowód w sprawie zeznania J. P. w sytuacji, gdy biegły psycholog kliniczny G. S. jednoznacznie stwierdził, że walor dowodowy składanych przez pokrzywdzonego zeznań jest bardzo niski, nie spełnia on żadnych nawet podstawowych kryteriów psychologicznej wiarygodności; - rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 399 kpk poprzez uprzedzenie o zamiarze zmiany kwalifikacji prawnej czynu na wyczerpujący art. 162 § 1 kk w sytuacji, gdy, zdaniem Sądu Okręgowego, pouczenie o przepisie art. 399 kpk oparte było na błędnym założeniu faktycznym o jedności czynu zarzucanego oskarżonemu i jego zachowań mogących mieć miejsce w czasie późniejszym”, wniosła o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego B. S., zarzucając: „I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a polegające na obrazie przepisów: I. art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 kpk polegającej na rażąco dowolnej ocenie zgromadzonych dowodów, poprzez przyjęcie, że: 1) nagrania monitoringu nic do sprawy nie wnoszą; 2) fakt nie znalezienia u skazanego B. S. w czasie przeszukania żadnych rzeczy należących do pokrzywdzonego nie ma żadnego znaczenia w tej sprawie bo zarzut dotyczy art. 158 § 1 kk; 3) nie ma potrzeby dopuszczania opinii uzupełniającej biegłego z zakresu medycyny sądowej by wypowiedział się, które obrażenia mogły powstać od upadku na twarde podłoże i czy wszystkie obrażenia powstały w tym samym czasie czy też dniu; 4) dyskwalifikacja zeznań W. K. i M. K. w sytuacji gdy K. D., prosił świadków o alibi na dzień pobicia J. P.; II. Art. 424 kpk przez sporządzenie uzasadnienia nie odpowiadającego temu przepisowi; III. art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 2 kpk przez pozostawienie poza rozważaniami Sądu Okręgowego możliwości popełnienia tego przestępstwa przez inne osoby” wniosła o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie, o uchylenie tych wyroków i uniewinnienie oskarżonego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedziach na obie kasacje, wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako takie zostały oddalone, natomiast oskarżyciel posiłkowy J. P. i oskarżony B. S. zostali zwolnieni od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Wszystkie zarzuty kasacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego są oczywiście bezzasadne.

Pierwszy z nich, dotyczący naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, sformułowany został również w apelacji. Do tego zarzutu w pełni i przekonująco odniósł się Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swego orzeczenia (s. 18-21) przedstawiając przesłanki oceny zeznań pokrzywdzonego J. P. i wskazując na inne dowody, które pozwalały na dokonanie ustaleń dotyczących zachowania K. D. tak jak uczynił to Sąd Rejonowy, co przedstawił w uzasadnieniu swego orzeczenia (s. 4-5). O takich ustaleniach zdecydowały nie tylko zeznania pokrzywdzonego, ale także konsekwentne wyjaśnienia K. D., którym nie można było przeciwstawić innych dowodów.

Również drugi zarzut, naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 399 kpk, sformułowany był w apelacji, a Sąd odwoławczy odniósł się do tego zarzutu w sposób przekonujący w uzasadnieniu swego orzeczenia (s. 21-22). Zarówno rozważania Sądu Rejonowego (s. 10-11), jak i Sądu Okręgowego, dotyczące tożsamości czynu, odniesione do okoliczności tej sprawy, należy podzielić, gdyż analizowane zachowania oskarżonego K. D. objęte zarzutem aktu oskarżenia i, jeżeli chodzi o drugie zachowanie, przedstawione w uzasadnieniu aktu oskarżenia, to, bez wątpienia, dwa oddzielne zdarzenia historyczne, które mogły stanowić dwa oddzielne czyny, w rozumieniu prawa karnego, i, ewentualnie, dwa oddzielne przestępstwa, które mogły podlegać oddzielnej ocenie prawno-karnej. Natomiast stwierdzenie, że uprzedzając o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego K. D. jako przestępstwa określonego w art. 162 § 1 kk Sąd Rejonowy wprowadził uczestników postępowania w błąd, uznać trzeba wręcz za nieporozumienie. Taka informacja nie mogła być niezrozumiała zarówno dla oskarżycieli, jak i oskarżonego i ich przedstawicieli procesowych, co umożliwiało im odniesienie się do tej kwestii, a rzeczą Sądu pierwszej instancji było ustalenie, czy ma do czynienia z jednym, czy

też z dwoma czynami, z których drugi nie został objęty aktem oskarżenia. I to właśnie Sąd Rejonowy w tej sprawie uczynił, nie dopuszczając się naruszenia przepisów postępowania. Taka właśnie ocena ze strony Sądu odwoławczego jest oczywiście trafna (s. 22 uzasadnienia Sądu Okręgowego).

Również wszystkie zarzuty kasacji obrońcy B. S. są oczywiście bezzasadne, a te sformułowane w punktach I) i II) podniesione zostały także w apelacji.

Do zarzutów sformułowanych w punkcie I), naruszenia przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, Sąd Okręgowy odniósł się w pełni i przekonująco na stronach 5-14 uzasadnienia swego orzeczenia: jeżeli chodzi o ocenę nagrań z monitoringu – na s. 10, trafnie wskazując na ich wartość techniczną i zaznaczając, że nie jest to dowód świadczący o sprawstwie K. D., a jedynie o jego obecności w miejscu zdarzenia, czego ten oskarżony nie kwestionował; jeżeli chodzi o fakt nie znalezienia w miejscu zamieszkania B. S. przedmiotów należących do pokrzywdzonego – na s. 7, trafnie stwierdzając, że to nie ma znaczenia dla ustalenia sprawstwa tego oskarżonego; jeżeli chodzi o nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego – na s. 10-11, trafnie oceniając, że opinia ta jest jasna i pełna, w rozumieniu art. 201 kpk, natomiast Sąd pierwszej instancji uznał, że wszystkie obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego spowodowane zostały zachowaniem tego oskarżonego, także te powstałe w wyniku upadku na twarde podłoże; jeżeli chodzi o zeznania świadków K. – na s. 9-10, które to zeznania nie mogły być uznane za świadczące o sprawstwie K. D.

Do zarzutu sformułowanego w punkcie II), naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 424 kpk, Sąd odwoławczy ustosunkował się w pełni i przekonująco na stronach 11-12 uzasadnienia, wykazując, że spełnia ono wymogi określone w tym artykule.

Również zarzut z punktu III) kasacji jest oczywiście bezzasadny, gdyż, po pierwsze, stosowanego zarzutu nie sformułował obrońca w apelacji, co zwalniało Sąd odwoławczy od odnoszenia się do tego rodzaju kwestii, a, po drugie, gdyby uznać, że zarzut taki został sformułowany w uzasadnieniu i sprowadza się do twierdzenia, że przeprowadzone dowody wskazują, że sprawcą czynu na szkodę pokrzywdzonego był K. D., to znów wystarczy odwołać się do całości uzasadnienia zwłaszcza Sądu Rejonowego, ale także Sądu Okręgowego, z którego wynika, że przeprowadzone dowody nie mogły stanowić o ustaleniu, że sprawcą zarzucanego w akcie oskarżenia czynu był K. D.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.